

יגאל תומרקין

בגלריה חזי כהן

תערוכת היחיד של יגאל תומרקין בגלריה חזי כהן חובקת את מיטב יצירותיו של האמן מ-50 שנות פועלו. החל משנות ה-60 של המאה הקודמת ועד תחילתה של המאה הנוכחית. יצירות המורכבות מחומרים שונים, החל מגרזאות מאניית מעפילים שהופצה ועד כלי נשק ססגוניים המנושלים מתפקידם המעשי וטעונים במבט מחדש וביקורתי. בקומפוזיציות פנטסטיות, זיכרון האובייקט תלוש מהעצם עצמו אל תוך מרחב אסמבלאז' מהודק, קונצרט אלגנטי של חלודה וסמנטיקת מלחמה, כנה עד כאב, חד כסכין בוערת וצורבת המעלה להבה תומרקינית אצילית, בועטת וכעושה, הטומנת בחובה כאוס מובנה ואכזרי, אגרסיה פיוטית.

יגאל הסורר, הפרוע והמתריס שהתנגד עם סכין משוננת בין שיניו לאתוס הישראלי ששרר בשנות פעילותו המרכזיות אשר גרמו לו להיאבק בפרעות, ככדור אש מתעצם בשדות הקציר של המאצי'זמו הנרקסיסטי הכה ישראלי של התקופה ואף באופן פרדוקסאלי

התהדר בגלימת האמן המוחצן, המרכזי והבולט בישראל מתחילת שנות ה-60. פגיעותו נלבשה כטלאי על גביה ועל האמת שלו שילם בדם נפשו. אמת מעורטלת אשר בולטת במיוחד בעבודתו האיקונית, מהחשובות בתולדות האמנות הישראלית "הוא הלך בשדות", 1967. את חותמו הידק כהתרסה בוטה כנגד התרוממות הרוח הלאומית לאור הניצחון הגנרלי של פוסט מלחמת ששת הימים.

פרי עטו היא זרקור בדמוי חייל אשר הקרביים שלו ואיברו החשוף מוטלים כוידווי מבהיל עד

אימה ואשר מאמת את הצופה עם מחירה הכבד מנשוא של המציאות על האדמת הארץ אשר עליה שילמו רב בניה בחייהם. כאמן שלא מהסס, אלא זועק עמדתו הנגדית למסד. חותמו של תומרקין היא ביצירותיו המורכבות, בקומפוזיציות אשר כל פרט באסמבלאז' שלהן זועק איכות השמורה לגדולי האמנים.

מאת: ליסה מוטרו

